

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. v právní věci žalobce: **Jozef Sochuľák Autodoprava**, bytem Porubská 943/1, Ostrava, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2015, čj. 9155/2015-900000-304.5, a ze dne 16. 2. 2015, čj. 9399/2015-900000-304.5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2017, čj. 22 Af 54/2015-54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutími ze dne 30. 4. 2014, čj. 43320/2014-570000-32.2 a čj. 43289/2014-570000-32-2, zajistil Celní úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) podle ustanovení § 42 odst. 2 písm. a) a § 42a zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a za použití zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, u žalobce minerální olej deklarovaný jako motorová nafta (dále též „vybrané výrobky“ či „výrobky“), neboť žalobce nebyl schopen předložit žádné doklady k vybraným výrobkům. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání. V průběhu šetření bylo zjištěno, že odebrané vzorky minerálních olejů nejsou

motorovou naftou, ale těžkým topným olejem. Správce daně proto zahájil řízení směřující k propadnutí vybraných výrobků. Rozhodnutími ze dne 9. 10. 2014, čj. 97256/2014-570000-12 a čj. 97254/2014-570000-12, správce daně rozhodl dle ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních o propadnutí uvedených výrobků. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný shora uvedenými rozhodnutími ve výroku změnil jen doplněním rozhodnutí o větu „*Vlastníkem propadlých vybraných výrobků se v souladu s ustanovením § 42d odst. 2 zákona o SPD stává stát*“; žalobci tedy nevyhověl.

[2] Žalobu proti těmto rozhodnutím Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem zamítl. Na základě obsahu správního spisu uzavřel, že žalobce nebyl při místním šetření schopen prostřednictvím svého zaměstnance předložit žádné doklady k uvedeným výrobkům skladovaným v nádrži a v autocisterně. Konstatoval, že žalobce nepředložil potřebné doklady ani v průběhu správního řízení; žalobcem uvedené faktury č. X ze dne 16. 10. 2013 a č. X ze dne 28. 10. 2013 byly totiž předloženy v rámci jiného řízení. Žalobcovu argumentaci, podle níž byl v dobré víře, neboť očekával dodávku motorové nafty, považoval krajský soud za irelevantní. Pro právní posouzení bylo totiž významné pouze to, že k předložení dokladů podle § 5 zákona o spotřebních daních nedošlo. Soud neshledal důvodnou ani argumentaci žalobce o dvojí sankci uloženého propadnutí dotčených výrobků; podle něj nelze daň považovat za sankci, ale za zákonnou povinnost, a její úhrada představovala pouze splnění této povinnosti; naproti tomu propadnutí dotčených výrobků bylo zákonem předvídaným následkem prokázaného skutkového stavu. Nepřisvědčil ani námitce, podle níž žalobci nemuselo být nezbytně uloženo právě propadnutí výrobků. Ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních totiž správním orgánům nedává žádný prostor pro správní uvážení, a jsou-li splněny zákonné podmínky, musí rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků.

II.
Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) opřel kasační stížnost o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Krajský soud se podle stěžovatele nezabýval tím, zda jím předložené doklady splňují podmínky § 5 zákona o spotřebních daních. Od počátku správního řízení namítal, že zajištěné dotčené výrobky považoval za motorovou naftu dle příslušných účetních dokladů, které obdržel od svých dodavatelů a které za řádné účetní doklady pokládal. Byl tak po celou dobu v dobré víře, že se v případě předmětných výrobků jedná o motorovou naftu a mělo být zohledněno, že při běžném nakládání s dotčenými výrobky nebyl schopen bez odborného testování přezkoumat složení těchto výrobků a zjistit, zda se jedná o výrobek souladný s přiloženými doklady od dodavatele. Pokud krajský soud stěžovatelovu dobrou víru nevzal v potaz, pochybil při aplikaci zákona. Krajský soud měl vzít v potaz též to, že dodavatelé dotčených výrobků jsou v oblasti pohonných hmot veřejně známí a že stěžovatel neměl pochyb o tom, že všechny jimi doložené doklady jsou řádné a vztahují se k dodávanému typu zboží. Uvedl, že ihned poté, co zjistil, že zboží nebylo dodavateli řádně zdaněno, předmětné výrobky dodatečně zdanil. Podle něj krajský soud posuzoval porušení evidenční povinnosti pouze na základě nekompatibility

předložených účetních dokladů s typem skutečně přečerpaných vybraných výrobků v nádrži a autocisterně, aniž by zohlednil výstavce předmětné dokumentace a dlouhodobé působení dodavatelů na trhu vybraných výrobků bez výkazu špatné pověsti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel ve správním řízení žádným způsobem nedoložil požadované doklady (§ 5 zákona o spotřebních daních), doložil pouze kopie daňových přiznání firem, jež mu dotčené zboží měly dodat. Ke stěžovatelovu názoru, podle nějž byl uveden v omyl, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 1 Afs 94/2009-56, který se zabývá problematikou uplatnění nároku na náhradu škody v soukromoprávním sporu vůči dodavateli.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, podle které krajský soud nezohlednil, zda stěžovatelem doložené doklady splňují podmínky § 5 zákona o spotřebních daních, dle nějž se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených. Povahou potřebných dokladů podle ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních se Nejvyšší správní soud zabýval také ve své judikatuře (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2009, čj. 5 Afs 93/2008-94). Nejvyšší správní soud v uvedeném proto souhlasí s posouzením krajského soudu, který k této námitce srozumitelně vyložil, že stěžovatelem citované faktury (č. X a č. X) nebyly předloženy v rámci posuzovaných řízení, ale v řízení o zajištění vybraných výrobků na provozovně stěžovatele v Ostravě-Bartovicích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, čj. 7 Afs 75/2017-31). Nejvyšší správní soud sdílí též názor krajského soudu, podle nějž správní spis žádné jiné relevantní doklady ve smyslu ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních neobsahuje. Stěžovatel doložil toliko kopie daňových přiznání společností, které podmínky ustanovení § 5 zákona o spotřebních daních nesplňují. Jak krajský soud uvedl, není významné, že si stěžovatel myslel, že zajištěné vybrané výrobky jsou motorovou naftou, neboť doklad podle § 5 zákona o spotřebních daních se musí bezpochyby vztahovat k vybranému výrobku, který je kontrolovanou osobou skutečně skladován či dopravován a musí splňovat všechny zákonem požadované náležitosti. Stěžovatel však požadované doklady žádným způsobem nedoložil. Námitku proto neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[9] Podle stěžovatelovy druhé námitky měl soud přihlédnout k jeho dobré víře, že zajištěný vybraný výrobek byl skutečně motorovou naftou, a dále k tomu, že dodavatele dotčeného výrobku považoval za spolehlivé a veřejně známé a též skutečnost, že stěžovatel ihned po zjištění, že zboží nebylo řádně zdaněno, zboží zdanil. I v tomto směru Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením krajského soudu. Ten totiž správně uvedl, že současná úprava v § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních nedává správci daně jakoukoliv možnost správního uvážení při ukládání sankce. Odkázal při tom na přiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 Afs 148/2014-70, podle kterého „*[p]ři rozhodování správce daně o propadnutí vybraných výrobků podle § 42d zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, účinného od 1. 5. 2011, nemá správce daně správní uvážení.*“

[10] Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na rozsudek ze dne 27. 2. 2013, čj. 7 Afs 55/2012-23, v němž zdejší soud srovnával předchozí a novou úpravu rozhodování o zajištěných vybraných výrobcích, přičemž dospěl k závěru, že „*[v] právní úpravě ve znění účinném od 1. 5. 2011 podle § 42d odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních,* [...] *celní orgán žádný prostor pro správní uvážení nemá. Zákonodárce výslovně zakotvil režim zmírňujícího správního uvážení pouze pro případ propadnutí dopravního prostředku, jímž byly vybrané výrobky dopravovány, a to v § 42c odst. 2 téhož zákona ve znění účinném od 1. 5. 2011.*“ Z výše uvedeného je zřejmé, že na rozhodování o zajištěných vybraných výrobcích nemohly mít stěžovatelem uváděné okolnosti týkající se jeho dobré víry a postupu dodavatelů jakýkoliv vliv. Relevantní bylo pouze to, zda byly zajištěné vybrané výrobky skladovány s dokladem podle § 5 zákona o spotřebních daních. Vzhledem k tomu, že žalovaný a krajský soud dospěli ke správnému závěru, že tomu tak nebylo, museli nutně dospět rovněž k závěru, že tyto vybrané výrobky měly propadnout podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[11] Souhrnně řečeno je zjevné – a pro stěžovatele nepřekvapivé – že důvody, pro něž nyní Nejvyšší správní soud uplatněným kasačním námitkám nevyhověl, do značné míry musí opakovat odůvodnění rozsudku přijatého 10. 5. 2017 v řízení 7 Afs 75/2015, jež se týkalo sice jiné, avšak též právě stěžovatele se týkající věci.

IV.
Závěr a náklady řízení

[12] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[14] Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. ledna 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu